



UDK 61:929Cyhuћ B. C.

DR MED. VOJO S. SUĐIĆ
(1948–2024)

Marina ZEC MEDIN



ЗБОРНИК РАДОВА
ИЗ НАУКЕ, КУЛТУРЕ И УМЈЕТНОСТИ

A COLLECTION OF WORKS IN SCIENCE,
CULTURE AND ART

Dr med. Vojo S. Sudić (1948–2024)

Marina ZEC MEDIN

Ugledni i omiljeni Petrovčanin i poznati beogradski ljekar ortoped dr med. Vojo Sudić preminuo je, poslije kratke i teške bolesti, 17. juna 2024. u Beogradu, u 76. godini života. Sahranjen je u svom voljenom Petrovcu dva dana kasnije, na datum svog rođenja.

Vojo je rođen 19. juna 1948. u Baru, u čestitoj porodici oca Sima i majke Dragice, rođ. Medin. Osnovnu školu završio je u rodnom Petrovcu 1962, Treću beogradsku gimnaziju 1966, a Medicinski fakultet Univerziteta u Beogradu 1972. godine.

Ne poznajem nikog iz svoje struke ko je imao takvu harizmu, bio toliko omiljen i poštovan, skoro do obožavanja, kao naš Vojo. Povjerenje, naklonost, ugled stekao je kroz decenije posvećenog, predanog i stručnog rada, prvo u Specijalnoj bolnici za ortopediju, neurologiju i neurohirurgiju u Risnu, gdje je započeo specijalizaciju iz ortopedije i traumatologije, a nastavio na Klinici za ortopedsku hirurgiju i traumatologiju Medicinskog fakulteta u Beograda, odnosno Univerzitetskog kliničkog centra Srbije, gdje je proveo čitav svoj radni vijek. Pripadao je prvom timu hirurga koji su se na toj klinici bavili mikro i rekonstruktivnom hirurgijom šake, a kasnije hirurgijom i liječenjem

bolesti kuka, postavši dugogodišnji načelnik istoimenog odjeljenja i zamjenik direktora Klinike. Koautor je više stručnih i naučnih radova iz oblasti ortopedije, kao i udžbenika „Osnove kliničke medicine“ za srednju medicinsku školu.

Za vrijeme svog bogatog radnog vijeka liječio je i operisao na hiljade pacijenata sa prostora bivše nam velike domovine i edukovao stotine mladih ljekara koji su stasali u ugledne ortopede.

Ali nije samo to uzdiglo Voja do visina koje su mnogim ljekarima ostale nedostižne. Krasile su ga posebne ljudske osobine koje su bile autentičan izraz njegove ličnosti. Svi smo osjećali njegovu dobrotu, plemenitost, pažnju, posvećenost, želju da pomogne, podjednako predan bliskim prijateljima i rođacima, kao i ljudima koje prvi put vidi. Hipokratovu zakletvu nije trebalo da uči, ona je bila ugrađena u njegovo biće, u njegov sistem vrijednosti. Imao je urođenu blagost u ophođenju s ljudima, posebno s pacijentima, strpljenje i saosjećanje za tuđu patnju, čime je zadobijao trajno povjerenje i naklonost. Njegove riječi bile su ljekovite i ohrabrujuće. Plijenio je jednostavnošću, prisnošću, ulivao sigurnost, oslobađao straha. Svi su osjećali slobodu da mu se obrate, doživljavali ga kao svog najbližeg. Mnogo puta sam čula: „Vojo i Emilija dolaze iduće nedjelje, pa ću prvo poći kod njih“. To je bio izraz ogromnog povjerenja. Nije pomagao samo svojim bogatim medicinskim znanjem i iskustvom, liječio je svojom smirenom pojavom, prisnim odnosom, dobrotom, toplinom svoje duše. Vojo je i liječio i iscjeljivao. Pacijenti su to osjećali, time je zračio. Sigurna sam da nema porodice u Petrovcu, a i u širem okruženju koja ga nije bar jednom pozvala da, tokom svog godišnjeg odmora, pregleda bolesnika, a da se on nije odmah odazvao i bez razmišljanja tamo zaputio. To se trajno pamti. Nebrojeno je njegovih zahvalnih pacijenata koje je liječio i operisao i njihovih porodica koji mu sa najvećim poštovanjem i divljenjem izgovaraju ime.

Bilo je opštepoznato da je prvi dolazio na posao, a posljednji odlazio, da je svoje pacijente obilazio vikendom i praznicima, da mnogo dana svog godišnjeg odmora nije iskoristio. Ako se do drugih ljekara nije moglo doći, do njega uvijek jeste. Njegova humanost i neumorni rad prepoznati su u širem društvenom okruženju, te ga je Državna zajednica Srbija i Crna Gora odlikovala Ordenom rada. Nenametljiv i tih, nije pridavao značaj publicitetu, niti skretao pažnju na sebe.

Ogroman ugled koji je imao kod kolega proizašao je iz njegovih najljepših ljudskih osobina, kolegijalne korektnosti i vrhunske stručnosti. Nijesu izostajale riječi iskrenog uvažavanja i poštovanja od kolega odavde do Beograda na pomen njegovog imena.

Lijepo ga je bilo sresti i sa njim porazgovarati. Uvijek pažljiv, brižan, saosjećajan. Krasila ga je skromnost, nikad nije isticao svoje zvanje, znanje, uspjehe. Tihe, blage naravi, nasmijan, iskren, jednostavan.

Nije pristajao na principe tržišne ekonomije u medicini, ostao je dosljedan svojim visokomoralnim načelima koja ovu humanu profesiju uzvisuju iznad platežne moći. Ostao je dosljedan i svom životnom stilu u kojem nije bilo mjesta za mobilni telefon, ali jeste i te kako za srdačan i neposredan ljudski razgovor. Uprkos današnjoj užurbanosti, do kraja je zadržao i sebi svojstven životni ritam.

Ostaće voljen, poštovan i upamćen kao veliki čovjek i omiljen narodni ljekar koji je sebe nesebično davao hiljadama ljudi kada im je bilo najpotrebnije. To je bila njegova misija – život posvećen drugima.

Hvala, dragi Vojo, za sve lijepe riječi i sva dobra djela. Mnogo si nam značio. Ovaj svijet učinio si ljepšim mjestom za život, pokazao kako to rade veliki ljudi i postao besmrtan.

Nećeš nedosajati samo svojoj supruzi Emiliji, takođe požrtvovanom i uglednom ljekaru, djeci Jeleni i Simu, unucima Voju, Stefanu i Petru, sestri Miri, nego i svima koji smo te voljeli, koje si liječio, koji smo imali čast da od tebe učimo i sa tobom se družimo.

